Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8. Den 15de Januar 1884. 33te Aargang.

Tale af Moses Thatcher

afholdt i Saltsøstad den 6te Oktober 1883.

Ofte opstaar Tanken hos mig: Ere vi som et Folk ærlige og oprigtige i vore Bekjendelser? Mon vi i Ord og Gjerninger vise, at vi oprigtig tro det, som vi have været villige til at prædike for andre, eller mon vi paa Grund af vor Svaghed undertiden prædiker een Ting og gjøre en anden? Mon vi udvise flere af Kjødets Frugter end Aandens. Lægge vi for Dagen mere Kjærlighed til denne Verdens Goder og menneskelig Ære, end for de evige Liggendefæ og Guds Ære? Disse ere Spørgsmaal, som enhver Sidste Dages Hellig burde være istand til at besvare sig selv.

Vi formanes af Paulus til at blive stadige i den Frihed, hvormed Kristus frigjorde os, og ikke atter lade os tvinge under Trældoms Aag. Af dette Pauli Udsagn fremgaar idetmindste tildels Herrens Hensigt med at indsamle os til dette Land, nemlig at vi maatte helliggjøre Legemet ved at bære Aandens Frugter, at være tro mod Gud og hverandre er aabenbart Aandens Frugt, Renhed i Tanker og Gjerninger er Aandens Frugt. Uret, Uretfærdighed, Uærlighed, Drukkenskab, Urenhed, Uoprigtighed, og Hykleri ere Kjødets Frugter. Undertiden vise alle disse sig i Menneskenes utilbørlige Begjærlighed efter timelige Ting og i deres Foragt for de Ting, som høre Gud til. De, som leve for at opnaa de evige Skatte, ere betænksomme, og de hellige deres Tid til at ransage og granske Guds Ord; de ere dem, som ønske, at Herren skal prøve og undersøge dem samt kjende deres Hjærte og se, om der findes Ugudelighed hos dem. I ville se, at sand Religion fremskinner hos Saadanne, ved den Opmærksomhed, de skjænke de Syge, og ved at de hjelpe Enker og Faderløse; I ville finde, at de ere Guds Fattiges Venner. I se ogsaa, at de modsætte sig al Slags Undertrykkelse og deres Anmasselser, som vilde fortrædige Folket. I ville ogsaa se, at de tilskynde Folket til Retfærdigheds Gjerninger ikke alene ved Forskrift, men ogsaa ved Exempel. I se dem som Kirkens Ældster at være villige til at gaa til Jordens Ender for at prædike Evangeliet eller at hellige deres Tid og Talenter for Ungdommens Opdragelse herhjemme.

De ere alvorlige og oprigtige, de leve ved Aandens Lys og tvivle ikke paa den evige Sandheds Principer. De ere ikke betagne med Ængstelse, men ere fulde af Tro og gode Gjerninger. De ønske at se Folket gaa fremad og trives, og erhverve sig timelige Ting, medens de til samme Tid stræbe alvorligt efter at erholde de endnu større Skatte, Evighedens Rigdomme. De ere dem, som skattere Præstedømmets Magt og Myndighed og Bønnens Kraft, hvorigjennem de Syge helbredes. At blive værdige Redskaber i Guds Haand er af større Værdi for dem, end denne Verdens Rigdomme.

Jeg ønsker i den korte Tid jeg skal tale at rette mine Bemærkninger om denne Gjenstand til de Unge i Særdeleshed, thi vi ere her ligesaavel som andre Steder underkastede Love der bestandigt medføre Forandringer. De Sidste Dages Hellige ere for Nærværende mere heldigt stillede med Hensyn til denne Verdens Goder, end de vare for nogle Aar siden, og det er rigtig og i sin Orden, at de skulde være det. Herren ønsker at velsigne sit Folk med disse Ting. Der er intet Ondt i at besidde lovlig erhvervet Gods; der er intet Ondt i Rigdom. Gud har skabt Jordens Skatte, han skabte Menneskets Fornuft og Sjæleevner, hvorved det sættes istand til at samle sig Rigdom, men at elske den er forbunden med Fare. Overdreven Kjærlighed til timelige Ting har i alle Tidsaldre ledt Menneskene til at forglemme deres Gud og hengive sig til saadanne Ting, som ere til ingen Nytte, dette er, hvad vi som Individer og som et Hele skulde undgaa. En overdreven Begjærlighed efter timelige Ting og en unaturlig Lyst til at sammenhobe Rigdomme, selv om det skal opnaaes ved at opofre sine Principer eller paa Guds hæderlige og gode Fattiges Bekostning, danne et Adskillelsens Svælg, hvorover ingensomhelst Prædiken kan slaa en Bro. Vi burde betænke, at Gud, som er alles Fader, elsker den ydmyge og værdige Fattige ligesaa meget, som han elsker de Rige, der ere ligesaa værdige. Vi burde betænke, at vi alle ere Brødre og Venner, og hvis vi ere lige værdige, ere vi lige meget istand til at nærme os Guds Throne. Jeg har nylig hørt nogle af de Unge bemærke: „Evangeliets Lære er rigtignok, men medens den er meget skjøn, saa kunne vi dog ikke nægte, at ogsaa i Israel er der stor Magt i Rigdom." Det er der naturligvis. Dette har altid været Tilfældet og sandsynligvis vil det altid blive det, thi at besidde Rigdom medfører Magt. Vi se dette aabenbare sig overalt, i enhver Nations Historie; men naar vi stille jordiske Rigdomme i Modsætning til Evighedens Skatte, findes der slet ingen Lighed imellem dem, hine ere forgængelige, disse ere evige; hine maales med Tiden, disse med Evigheden. En Mand kan være tro og oprigtig indfor Herren, og dog være rig paa denne Verdens Gods. Gud har i Fortiden havt Tjenere, der vare meget rige, men dog vare de ham lige saa hengivne, som Nogen kunde være; for exempel: Abraham, Job og David. Sandt nok, Davids senere Fald kan spores til de Nydelser og den Overdaadighed, hvortil Brugen af hans Rigdom gav Anledning; men jeg paastaar, at alle Jordens Skatte høre Herren til, og at han kan give dem til hvem han behager, og at det vil behage ham at give dem til sit Folk, saasnart de ere værdige til at modtage dem og bruge dem til hans Ære og Herlighed. Men de Unge tage Fejl, naar de tænke, at det er for deres Bedste at lægge Guds Gjerning tilside, nægte at gaa paa Missioner, arbejde i Tjenesten hjemme eller at virke som Lærere i Søndagsskolerne — alt dette

er en stor Fejltagelse, og jeg vil fortælle Eder, hvori den bestaar: Medmindre Rigdom erhverves med Guds Bifald, kan den ikke medføre Glæde. At besidde Rigdom kan maaske give En Indflydelse, Magt, Berømmelse og Smiger, og det endogsaa blandt os; men, medmindre de, som besidde Rigdom, ere Guds Mænd og have Tro paa Jesu forsonende Blod, og medmindre de tro paa Præstedømmet og dets Ret til at styre baade i aandelige og timelige Ting, kunne de ikke være lykkelige og ikke besidde den Slags Rigdom, som vil føre dem sikkert gjennem Sløret ind i Guds Nærværelse. De kunne tro paa alle de Ordinantser, som trofaste Mænd tro paa, de kunne ved Guds hellige Alter faa deres Hustruer beseglede til dem, de kunne faa deres Børn gifte i Overensstemmelse med den ny og evige Pagt, de kunne overvære Konferencemøderne, betale deres Tiende og tilsidst hellige Alt de eje til Herren; men om deres Hjærter ikke ere omvendte, og de ikke ere frie i den Frihed, hvormed Kristus frigjorte dem og have gaaet tilbage til Verdens Trældom, saa have de forspildt den gyldne Tid og Lejlighed, hvormed de vare begunstigede. Dersom de dø uden Tro, ville de opstaa uden Tro. Om de havde været vantro med Hensyn til Principer, senfærdige til at høre, eller forhærdet deres Hjærter, om de hemmeligt eller aabenlyst have stridt imod den Almægtiges Principer, da ville de, naar de opvaagne hinsides Sløret, finde, at paa Grund af deres Hang efter de Ting, som høre denne Verden til, have de forspildt det, som maaske vil tage Tidsaldre at gjenvinde.

Jeg aflægger her mit Vidnesbyrd, at disse Ting ere sande. Medens der er rige Mænd i denne Kirke, der have min Agtelse, og som jeg tror ere gode Mænd, saa er det dog farligt for vor Ungdom at gjøre sig den Forestilling, at de maa opofre deres Principer for Fordels Skyld og blive Hyklere for at fremme deres Interesser og for at kunne udøve Rigdommens Magt og Indflydelse i dette Folks Midte, der er stor Fare forbunden med en saadan Ide, og det er noget, at vi som Ældste bør nøje vogte os for. Giv mig den Mands Indflydelse, Tro og Bønner, som er villig til at gaa til Jordens Grænser for Kristi Skyld, med hvem følger den helbredende Kraft, saa at han er istand til at trøste, velsigne og helbrede de Syge, læge det sønderknuste Hjærte, og føre Menneskene mod det evige Liv, hellere end Indflydelsen af nogen som helst anden Mand, som fattes disse Gaver, var han end saa rig en Mand som Jay Gould. Det er rigtigt og passende at bruge denne Verdens Rigdom til at forskjønne Zion og til Fordel for de værdige Trængende — for Enker og Faderløse og for at fremme hæderlige Foretagender samt hjælpe de gode Fattige, som behøve Understøttelse. En Mand burde være ligesaa villig til at finantsere for det hele Folks Velfærd som for sig selv. Den samme Energi burde lægges for Dagen saavel i det ene Tilfælde som i det andet. Vi burde lære at gjøre det samme for Guds Folk, som vi hige saa meget efter at gjøre for os selv. Vi bør lære, at Guds Aand og Kraft vil lede os ind i al Retfærdighed, men at en Mand kan ikke være uærlig og alligevel besidde den Helligaand; man kan ikke tilvende sig Eneret til alle naturlige Indtægtskilder samt berøve de Fattige deres Rettigheder og tilsamme Tid besidde den Aand, der kommer ned fra Himmelen. Af Gridsthed drives Menneskene ofte over den lovlige Erhvervelses Grænser til respektabelt Røveri. Om der findes Saadanne blandt os, ville de, naar Prøvelserne komme, og mørke Dage

nærme sig, skjælve i deres Marv og Ben; deres Tro vil formindskes, i Forhold som deres ulovlig erhvervet Gods forøges, og idet saadanne nærme sig deres Ende, vil kun Mørkhed møde deres Blik, Frygt for det, som findes hinsides Graven, betage dem, deres Tro vil rokkes, og de ville ikke vide, om Jesu forsonende Blod naar hinsides Graven eller ikke, og om de tro dette, vide vi dog ikke, om de ville være istand til uden Blusel at staa i Guds Nærværelse. Jeg bærer mit Vidnesbyrd for Eder, at Mænd, som for at erhverve timeligt Gods, opofre deres Principer, ville i Opstandelsen opstaa fattige — yderst fattige — ja befinde sig i større Fattigdom, end den Allerfattigste i hele Israels Hus.

Vi gjøre bedre i at overveje Jesu Kristi Aabenbaringer. I den forbigangne Tid have vi talt lidt om Co-Operation, og have undertiden hentydet til Opofrelsesloven. Jeg hørte for nogle Aar siden en Historie om en Broder i Farmington. I en Aftenforsamling kom Emnet angaaende de fattige Helliges Indsamling fra England paa Tale. Denne Broder havde to Køer og han gav een af dem i dette Øjemed. Paa Vejen hjem hviskede Mørkets Aand til ham: „Du har været meget dum. Du har givet den ene af de eneste to Køer, du ejer, medens hin Broder, som er saa meget rigere end Du, gav blot fem Dollars. Du gjorde forkert og begik en stor Dumhed." Paa denne Maade blev denne Broder fristet, indtil han vendte sig om, og ligesom om han talte til Satan, sagde han: Hvis Du ikke ophører med at friste mig, gaar jeg lige tilbage til Biskoppen og giver ham den anden Ko!" Det er netop som jeg skulde føle, hvis jeg nogensinde, efterat Herren har velsignet mig med Midler, skulde fristes paa Grund af andres Handlinger til ikke at gjøre det, som jeg burde. Jeg haaber, at jeg skal til enhver Tid, naar jeg bliver fristet, føle til at holde mig nær til Herren og bede ham om hans Bistand. Jeg vilde hellere give Alt hvad jeg ejer, og det er ikke meget, og lig en Indian blive klædt i et Tæppe, hvis jeg kunde være Herren velbehagelig, end at føle, at Herren ikke kunde høre mine Bønner, selv om jeg saa var klædt i Fløjel og omgivet med jordiske Besiddelser.

Der gives ingen Aarsag, hvorfor vi ikke skulde have Aandens Frugter eller Evangeliets Gaver og Velsignelser i vor Midte. Jeg var for ikke længe siden Øjenvidne til en mærkværdig Tildragelse. En lille Dreng blev kastet med Voldsomhed af en Hest mod den haarde Jord, hvilket foraarsagede en heftig Hjernerystelse. Doktoren blev kaldt, Ældsterne ogsaa. Øjnene stode allerede stive i Hovedet paa ham, alle de Tilstedeværende vare meget ængstelige, thi det var et betænkeligt Tilfælde. Lægen sagde at uden Tvivl var Blodet ved at størkne paa Hjernen, den højre Side var paralyseret og man kunde neppe føle Pulsen. Medens Ældsterne administrerede til ham, fik han Krampetrækninger, og nogle troede, at han var ved at dø; men ved Troens Kraft blev Dødens Magt brudt, Vantro fik en Irettesættelse, Helbred og Fornuft vendte pludselig tilbage, og næste Morgen løb han omkring i Værelserne uden at føle den mindste Ømhed i sit Hoved. Jeg bevidner, at Helbredelsens Gave formedelst Guds Kraft findes nu i Kirken, og den vilde ytre sig i en meget højere Grad, om vi levede for den.

Til Slutning bærer jeg mit Vidnesbyrd, at dette er Guds Værk. Jeg ved, at det vil gaa fremad og opad; og hvad Løgne der end opspindes om det, og hvad Kræfter der end forene sig for at standse dets Fremgang, vil Gud dog

gjøre det til Hovedet og ikke Foden. Der opvokser nu i disse Bjærge unge Mænd, som ville elske Friheden og hige efter at se hele Menneskeheden fri i den Grad, at de ville forsvare og overholde vor nationale Konstitutions Principer og alle retfærdige Grundsætninger og indbyde de Undertrykte fra ethvert Land og enhver Zone til den Frihed, som Gud vil oprette i sit Rige, den Frihed, hvormed Kristus vil frigjøre dem. Paa den anden Side bærer jeg mit Vidnesbyrd, at Mænd, det være sig i Kirken eller ude af den, som opofre Retfærdighedens Principer paa Begjærlighedens Alter, der borttage de ærlige Fattiges Fortjeneste, og som tilegner sig selv alene Handelens Indtægtskilder, hvorved Guds oprigtige Børn undertrykkes, ville, naar de opvaagne hinsides Graven, føle sig skuffede, ulykkelige, bedrøvede og fordømte. Deres Fordømmelse vil bestaa deri, at Gud vil saaledes oplade deres Sind, at de kunne se det Forbigangne og forstaa det Tilkommende. De ville da fatte tilfulde, hvorledes i det korte Tidsrum af nogle faa Aar, de opofrede deres gode Lejlighed, og forødte Midlerne, hvorved de kunde være blevne Konger indfor Gud i det Højeste og Frelsere paa Zions Bjærg; og alle disse Velsignelser gave de for deres Egenkjærligheds Skyld, for menneskelig Ære, og for verdslig Rigdom; Enkers og Faderløses Vidnesbyrd ville komme op imod dem for Herren; de ville nu indse og begribe det, og idet de fatte Udstrækningen af deres store Tab, ville de føle sig fordømte.

Jeg beder, at vi maa forblive trofaste i vor Religion, og at vi maatte faa den Allerhøjestes Inspiration og Vejledning. Jeg ynker den Mand som ikke har Inspiration. Jeg ynker alle Mennesker, som i deres Uvidenhed søge at standse Guds Værks Fremgang. Der kommer en haard Prøvelses Tid for dem, som elsker de timelige Ting mere end det, som hører Gud til. Dersom vi have Saadanne iblandt os, haaber og beder jeg alvorligt, at Guds Aand maa hvile paa dem, saa de kunne se deres Vejs Vildfarelse, omvende sig og komme til Herren og blive frelste. Amen.

Præsident Arthurs anti-mormonske Politik.

Det, som mest interesserer vore Læsere i Præsidentens Budskab til Kongressen, er Paragrafen med Hensyn til Utah og Polygami, Præsidenten siger, at han er ikke tilfreds med Udfaldet af Edmunds Loven, han troer, at der maa skarpere Midler til for at udrydde Polygamiet, og derfor anbefaler han Ophævelsen af Territoriets organiske Lov og at beskikke en Kommission til at regjere Territoriet.

Disse Præsident Arthurs Ytringer ville foraarsage megen Forbauselse hos dem, som hidtil have anset ham for Konservativ og for at være ophøjet over alle Demagogernes Kneb. Hensigten med Anbefalingen er øjensynlig. Den er gjort for om muligt at opstille et Stridspunkt imellem de politiske Partier i det forestaaende Præsidentvalg. „Mormon Spørgsmaalet", som det kaldes, er bleven i den højeste Grad forstørret i Folkets Øjne, og man skriger Polygami saa vedholdende, saa Folket er kommen paa den Tanke, at det er yderst nødvendigt at der tages de strengeste Forholdsregler for at frelse

Nationen fra at blive underkastet „Mormonismen,“ der er saa lidet forstaaet, og er bleven saa latterligt repræsenteret, at man anser den, som en truende Fare! Den blinde Maade, hvorpaa man forlanger dette Systems Udryddelse, overbeviser os om, at den tankeløse Mængde vil ingen Hensyn tage til konstitutionelle Forholdsregler. Enhver Plan for at udstampe Mormonismen hilses med Glæde af de præstelige Lejesvende, og erholder til en vis Grad populær Understøttelse. Det republikanske Parti, som ikke har noget vigtigt Stridspunkt, tager Fordel af denne Stemning og foreslaar saadanne Forholdsregler, som ingen konsekvent Demokrat kunde anerkjende. Hvis det demokratiske Repræsentanthus afslaar at antage et Lov-Forslag, som er anbefalet af Præsidenten, kunde Republikanerne bruge det imod dem i det kommende Præsident-Valg. Demokraterne vilde beskyldes for at sympathisere med Mormonerne, hvilket de vilde anse som en forskrækkelig Beskyldning, og for tillige at have antaget sig Polygamiets Sag, hvilket vilde være endnu frygteligere. Af denne Aarsag er det, at Præsident Arthur har antaget en Plan, der sikkert vilde, hvis Folket ikke var bedraget og taget ved Næsen af Politikerne og præstelige Lejesvende, været tilstrækkelig til i baade Republikanernes og Demokraternes Øjne at fordømme enhver Kandidat for Folkets Stemme.

Retten til lokal Selvregjering tilhører ethvert organiseret Borgersamfund, og denne Ret er af Kongressen bleven lovmæssigt bekræftet paa Utah. Ophævelsen af den organiske Lov vilde ikke borttage denne Ret. Denne Ophævelse, Tilintetgjørelsen af lokal Selvregjering ved at indføre et ikke-amerikansk og antirepublikansk Herredømme af beskikkede Kommissionærer, hvilket bifaldes af Præsidenten, vilde simpelthen være Undertrykkelse — Herredømmet af Magt over Ret. Det vilde omstøde selve de Principer, hvorfor denne Nations Grundlæggere strede og vovede deres Liv. Dersom nogen af Demokraterne hjælper til med denne Skjændselsdaad, er det et Bevis paa, at han ikke styres af de Grundsætninger, som hans Parti hylder, og der ere Grundlag for de nationale Institutioner, men ledes af udenforstaaende Bevæggrunde for at opnaa et uværdigt Maal. Fordringerne, som en Kamp for Magt og Embeder gjøre, lede ofte Politikerne paa Afveje, og medens Principerne tage de bageste Sæder, tage Fordels-Hensyn de forreste; og i den Strid, som forestaar for at opnaa den højeste Magt i Landet, vil hvert af Partierne kun tage meget lidt Hensyn til Beskaffenheden af de Midler, som anvendes for at opnaa Maalet, naar blot der er Udsigt til et heldigt Udfald. Vi kunne dog neppe tro, at det demokratiske Parti, som nu har Udsigt til igjen at overtage Bestyrelsen af de nationale Anliggender, kan i den Grad forglemme sine Grundsætninger og selve Livskraften i dets egen Organisation, at det for at stille den meningsløse Skraalen og for maaske at vinde nogle faa Stemmer vil træde et talrigt Samfunds Rettigheder under Fødder. Det er med Overlæg at Vi sige maaske; thi det er yderst tvivlsomt at det demokratiske Parti ved at opofre sine Principer vil vinde flere Stemmer. Der var ingen Demokrat, som i den 47de Kongres af konstitutionelle Grunde modsatte sig de anti-mormonske Lovforslag, der ikke blev gjenvalgt til den 48de. Og det vil findes at i Længden vil Retfærdigheden sejre, medens det Modsatte, som gjøres for Fordels Skyld, vil ikke kunde bestaa. At føje den anti-mormonske Stemning vil vise sig at være

til kun liden Nytte, og intet Menneske eller Parti vil finde varigt Held i en saadan krybende Politik.

De Aarsager, som Præsident Arthur anfører for at anbefale disse strenge Forholdsregler imod Utah ere overordentlige svage. Han siger: „Alle Legislaturens Medlemmer ere „Mormoner." Er det en Forbrydelse at være en Mormon? Er det rimeligt at tænke sig at Mormonerne vilde vælge deres Fjender til at forfatte Love for dem? Have de ikke Ret til at vælge deres egne Embedsmænd, som holde de samme Meninger som de? Er det ikke utidigt og uværdigt for en Statsmand at anbefale strenge og uhørte Love, paa Forudsætning af hvad vor Legislatur maaske vil eller vil ikke gjøre, naar de nu komme tilsammen? Og hvad kan den gjøre mere i den Retning, hvori man ønsker den at virke, end hvad der allerede er gjort? Edmunds Loven forbyder alle Polygamister at stemme og holde noget som helst Embede, og den vilde staa i Kraft, hvad end vore Legislatorer vilde udrette. Dersom det, den foreskriver, bliver antaget af vor lovgivende Forsamling, vil den dog ikke have mere Kraft, end den nu har, og hvis noget Lovforslag modsat den bliver antaget, er det uden Kraft, Præsidentens falske Bevisførelse er saaledes øjensynlig.

Det er heller ikke vist, paa hvad Maade Borttagelsen af vor lokale Selvregjering vilde have nogen som helst Indflydelse paa Polygami Spørgsmaalet. Mormonernes Flergiftermaal hverken opholdes eller anerkjendes af Territoriets Love, og kunne ikke opløses af noget som helst Antal Kommisionærer, Love eller Armeer eller anden jordisk Magt. De ere religiøse, vedvarende og evige, og saalænge Mormonerne ikke fornægte deres Tro, og de Pagter, de have gjort med de høje Himle; ville disse Foreninger anerkjendes af den Almægtige, som oprettede dem for hans Folks Velsignelse og hans Herligheds Fylde.

Præsidentens Bemærkninger om Utah og Polygamiet gjøre ikke hans Budskab kraftigere, eiheller forøge de hans Anseelse for Snildhed og Statsklogskab; de ere gjorte for at føje de Skinhellige og puste til den populære Ophidselses Flamme. Det er tvivlsomt, at de ville øve nogen Indflydelse paa Kongressen. De foraarsage visseligen ingen Uro hos Utahs fredelige og gudhengivne Befolkning.

Deseret News.

Nyheder fra Utah. Apostlerne Woodruff og Teasdale have rejst til St. George for at overvære Konference.

I den sidste Tid har Utah havt de prægtigste Aftenrøder, som man kan tænke sig, de have endog overgaaet Nordlysene i Klarhed.

Den 1ste December faldt der i Paris, Bear Lake Valley, sex Tommer Sne, og Vintervejr begyndte den Dag i alle Dalene nordpaa.

En Samling af Salmer og Korsange, hvortil Musikken er forfattet af Utahs egne Komponister, er udkommen i Trykken.

En ny Bygning for Brigham Youngs College i Logan er under Opførelse, hvilken vil koste omtrent 70000 Kroner. Tabernaklets Underetage vil afbenyttes af Skolen til den nye Bygning bliver færdig.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Præsident Niels Wilhelmsens Grav.

Den 24de December 1883 rejstes der paa Assistents Kirkegaard et Monument paa Præs. N. Wilhelmsens Grav. Graven har hidtil været holdt i god Orden. Smukke Planter gro paa den, mangen en Krands er bleven lagt der, og mangen en Blomst plantet paa den af de Hellige her, af hvem Broder Wilhelmsen var saa højt elsket og agtet. Saalænge de, som vare personligt bekjendte med Broder Wilhelmsen, forblive her, vil hans Grav sikkerlig ikke blive forglemt; men, da der stadig foregaar en Forandring i Menigheden her med Hensyn til dens Medlemmer, idet mange fra Aar til Aar emigrere og nye Medlemmer indkomme i Kirken, vilde der maaske komme en Tid, da man ikke længere huskede paa Graven, hvor han, som har gjort saa meget for den skandinaviske Mission, hviler.

Da vi vidste, at det vilde gjøre alle hans Venner ondt og især krænke hans Families Følelser at vide, at han paa en dansk Kirkegaard hvilede i en forglemt Grav, talte vi med vore Brødre, Missionærerne fra Zion, medens vi vare omkring i Missionen og overværede de sidst afholdte Konferencemøder, angaaende denne Gjenstand. Vi foresloge for dem, at Ældsterne, som ere sendte her paa Mission, selv udrede de Omkostninger, der ere forbundne med at kjøbe og opføre et Monument over vor afdøde Broder og Medarbejders Grav. Forslaget vandt Bifald, og alle Missionærerne vare villige til at betale deres Andel af Omkostningerne. Idet vi kaldte paa Ældsterne fra Zion til at møde de med dette Arbejde forbundne Udgifter, var det ikke, fordi vi tvivlede paa de Helliges Beredvillighed til at bidrage Alt, hvad der behøvedes for at opføre det; tvertimod ere vi overbeviste om, at de uden mindste Tilbageholdenhed vilde have imødekommet en saadan Opfordring og følt sig højlig æret ved at gjøre det, men vi følte, at Missionærerne, der ligesom han have forladt deres Familier og Venner i Bjærgenes Dale for at forkynde Evangeliet til en kold og som oftest uimodtagelig Verden, stode ham lidt nærmere end de, og derfor ønskede helst alene at have Privilegiet at rejse et Minde over ham, deres Vaabenbroder i Kristo, Broder Wilhelmsen, hvis Liv er saa herligt et Exempel paa, hvad en Missionærs Liv og Levnet bør være, men hvis Lod det blev at lægge sine Ben saa langt borte fra sin Families Skjød.

Efterat have udfundet Missionærernes Følelser angaaende denne Sag, engagerede vi Broder A. F. Anderson i Aarhus til at forfærdige et Monument. Han har skilt sig særdeles godt ved dette Arbejde og kom selv til Kjøbenhavn for at opføre det.

Monumentet er lavet af lys Bremersten. Paa Sokkelen er udhuggen en fritstaaende Egestamme, hvorfra to Grene med smukt udhugne Blade slynge sig til Toppen paa Overstykket. Nederst paa Overstykket er anbragt Deserets Symbol: en Bikube, udhuggen i hvidt Marmor; paa Midten er indfattet en Marmorplade,

hvorpaa findes i store, smukke Bogstaver den følgende Indskrift: „Niels Wilhelmsen, født den 21de April 1824, død den 1ste August 1881. Et Minde rejst ham af mange Venner." Højere oppe paa Overstykket er anbragt to foldede Hænder ogsaa udhugne i hvidt Marmor. Sagkyndige fortælle os, at Monumentet er enestaaende i sit Slags paa Kirkegaarden, og at Arbejdet derpaa er særdeles vel udført.

Vi ere overbeviste om, at det vil glæde alle hans Venner og Bekjendte, men især hans Familie, at et saa smukt Minde er bleven sat Broder Wilhelmsen, og til samme Tid vide vi, at han i de Helliges Hjærter har rejst sig et langt skjønnere Minde, end Kunstnerens Haand kan danne.

Korstogets Beskaffenhed.

Det nærværende Angreb paa „Mormonerne" er et religiøst politisk Korstog. Alle Forsøg paa at skjule dette ere forgjæves. Stillingen forklarer sig selv. Her er den som i en Nøddeskal: To Klasser ere direkte interesserede i at faa Mormonernes Rettigheder fratagne dem: de lokale politiske Embedsjægere og de præstelige Lejesvende. De første ere ikke istand til at faa Fingre i det forhaabede Bytte, saalænge Mormonerne holde Majoriteten af Utahs Stemmer og administrere den lokale Regjering paa en ærlig og sparsommelig Maade, og de sidste sættes i Skygge, naar man sammenligner deres Held med det, som „Mormon"-Religionen nyder. Med bestemte og nøje beslægtede Formaal have disse to Klasser forenet sig i et Korstog. De have ogsaa før virket tilsammen og til andre Tider særskilte.

Disse Rænkesmedes Hovedkvarter er her i denne By. For flere Aar tilbage have disse to Klasser været meget selskabelige; den ene har altid overværet den andens Møder, naar disse blot vare imod Mormonerne. Guvernør Murray og Ringen, hvortil han hører, have især gjort sig berygtede ved at overvære Methodisternes anti-mormonske Møder og i deres Taler fremvise deres Raseri og Galskab, medens de præstelige Farisæere gnede deres Hænder af Glæde over de skændige Bagvaskelser, som de yttrede. Endogsaa J. R. Mc. Bride, en politisk antimormonsk Korsfarer, hos hvem man aldrig har fundet det mindste Spor af Religiøsitet, har ogsaa forenet sig med dette larmende Komplot, der over hele Landet har udspredt de afskyeligste Løgne om „Mormonerne", som bagtales mere end noget andet existerende Samfund. Det, som vi her fremsætte, er offentlig bekjendt baade i denne By og i Territoriet. Den store Ophidselse, som har grebet Offentlighedens Sind, er bleven frembragt fra denne Kilde, som vi have beskrevet. Det er i dette embedssøgende Broderskabs Interesse og paa deres Vegne, at Hr. Murray har forladt sin Post som Guvernør over Utah og rejst Landet rundt.

Disse politiske religiøse Korsfarere erklære, at Edmunds Loven aldeles ikke svarer til Hensigten; det er kun, naar den betragtes fra deres Standpunkt, at dette kan siges; thi den har ikke hjulpet dem til at opnaa deres Hensigter. Den Slags Lovgivning, som de ønske, er en saadan, som vil overgive Territoriets

Regjering i Hænderne paa dem, som, hvis de havde Magt dertil, vilde træde Mormonerne under Fødder og paa enhver Maade berøve dem. Den svarede ikke til denne Hensigt, og dette er den eneste Aarsag, som kan gives for, at den har forfejlet sit Maal. Havde den kunnet beklæde disse politiske Ulve med Embeder og forskaffet disse ivrige, sekteriske Religionister det behagelige Skue at se en mere heldig Religions Tilhængere berøvet sine Rettigheder, vilde man have proklameret, at den havde havt et særdeles godt Udfald.

Vi benægte, at Edmunds Loven har forfejlet sit Maal. Den fratog hele den Klasse, imod hvilken man foregiver, at alle Korstog sigte — Polygamisterne — deres Rettigheder. Alligevel holder det Folk, som bekjender sig til den mormonske Religion, en Majoritet af Stemmerne, og Embedsjægerne have endnu ikke faaet fat paa det Bytte, som de havde ventet sig, og de religiøse Skinhellige kunne ikke gotte sig over et gudhengivent Folks Nederlag.

For atter at opvække Folkets Uvillie høres Skriget over hele Landet, at de polygamistiske Ægteskaber ere hyppigere nu end nogensinde før, og dog have disse Rænkesmede ikke den mindste Grund for denne Erklæring. Loven for at straffe denne Lovovertrædelse er endnu i Kraft. Hvis det er sandt, hvad man siger, hvorfor anmelde de, som gjøre Paastand paa at vide Besked derom, da ikke disse Tilfælde for de retmæssige Embedsmænd, saa at Loven kan have sin Gang? Aarsagen er, at de, der have rejst dette Skrig og Skraal, maaske ikke vide om en eneste Overtrædelse af Loven i hele Samfundet, men udsprede disse Rygter i et andet Øjemed.

Med Hensyn til dette siger «Sacramento Record Union», en velskreven Avis, som visseligen ikke har vist sig gunstig mod vor Religion: „Der findes paa visse Steder en Tilbøjelighed til at angribe Mormonismen som en Religion, og imod den anvende et saadant Lov-Maskineri, som først maa laves for at svare til Hensigten. Dette maa ikke tillades. Mormonernes Religion maa ikke blandes ind i Spørgsmaalet om Polygamiets Undertrykkelse i Utah. Hvis Regjeringen tillades at angribe nogen som helst Religion, rettes det første Stød mod en fri Regjerings Varighed. Lader os sætte Lovene imod Polygamiet i Kraft, og vi behøve ikke at frygte Mormon Kirken."

Lovforslag for Utah.

Iblandt Lovforslagene, som bleve fremlagte for det amerikanske Repræsentanthus den 11te December, vare de følgende: General Rosecrans foreslog et konstitutionelt Tillæg for Polygamiets Undertrykkelse, Mc. Key foreslog et konstitutionelt Tillæg, hvori alle Borgere forsikkres lige Privilegier og Rettigheder; Oury foreslog at Territoriernes Guvernører blive valgte af Folket, Keifer foreslog et konstitutionelt Tillæg, hvori Kongressen bemyndiges til at udgive saadanne Love, der vilde sikre alle Borger de samme Privilegier og den samme Beskyttelse og Ustraffelighed under Lovene, og forebygge Tab paa Liv, Frihed og Ejendom uden ifølge lovlig Proces; og Caine foreslog at Utah optages i Unionen som en Stat.

Utahs Befolkning er interesseret i alle disse Lovforslag. Vi ønske ikke at sige videre om General Rosecrans' Forslag; men indrykke den følgende Paragraf fra „New York Post" der i sine Redaktions Bemærkninger omtaler Mormonspørgsmaalet paa en meget oprigtig Maade.

„Generalen maa gjøre sig den Forestilling, at en Mormon, som ikke afskyer Polygami som en Forbrydelse, vilde dog skjælve af Frygt, og uden Ophold opgive Polygamiet, dersom han vidste at hans Koner vare ikke konstitutionelle! Det ser ud til, at hans Mening er, at al Drøftelse af Mormonspørgsmaalet burde ved Lov forbydes, medmindre en omhyggelig edelig Forklaring medfølger om hvad, at de, som foretage sig at løse det, virkelig tro at Spørgsmaalet er. Tropper kunde jo sendes imod ethvert Menneske og Samfund som vove at tænke anderledes!"

Det konstitutionelle Tillæg, som Mc. Key foreslaar, synes at være ligesaa unødvendigt som det førstnævnte. Men i Betragtning af den ufordelagtige Forskjel, som gjøres paa Utahs Befolkning, og de mange Forsøg, som nu gjøres for at berøve den sine politiske Rettigheder, saa kan maaske et saadant Tillæg blive af stor Betydning i den lovlige Strid, som de Svagere maa føre imod dem, der paa Grund af deres store Antal ere de Stærkere.

Ourys Forslag, at Territoriernes Guvernører blive valgte af Folket istedetfor at beskikkes af Præsidenten og Senatet, er i Overensstemmelse med republikanske Grundsætninger og vil anbefale sig til Alle, som ere imod Centralisation og Udøvelsen af despotisk Magt. Territoriernes Befolkning har ingen Stemme hverken direkt eller indirekt i Præsidenternes eller Senatorernes Valg, derfor er Guvernørernes Beskikkelse gjennem Præsidenten og Senatorerne stik modsat til Regjeringens væsentligste Principer og burde afskaffes. Lad Territoriernes Borgere have en Stemme i Valget paa deres egne Embedsmænd, og saaledes have i det mindste et Skin af en republikansk Regjering i enhver Del af de Forenede Stater.

Keifers Forslag synes at være af den samme Beskaffenhed som Mc. Keys, men omstændeligere og mere tydelig. Omendskjønt Hensigten, med at faa en saadan Lov sat i Kraft er særlig for Negernes Gavn, saa vilde den dog blive til stor Fordel for Folket i Utah, saalænge den blev iagttaget og respekteret. Man maa huske paa, at Negeren har Stemmeret i Staterne, og derfor ønsker man at vinde ham for sig, men Mormonerne i Utah have ingen Stemme i Landets Politik, og derfor bryder man sig ikke om dem, uden for saa vidt man ved at rette fjendtlig Lovgivning imod dem kan behage deres Fjender.

Det Lovforslag, som fremlagdes af vor Delegerede, vilde, hvis Kongressen var i en passende Tilstand til at behandle det paa en retfærdigt Maade, være en af de viseste Ting, som den kunde gjøre. Det vilde tage fra det, hvorom der nu strides, en af de største nationale Vanskeligheder, der er bleven til hvad den er paa Grund af Lovgivernes Svaghed og deres Dumhed, som ophidser Stemningen imod Utah. Utahs Optagelse vilde stille Regjeringen af med den formente Nødvendighed, der er for at løse et indviklet Spørgsmaal, som i Virkeligheden hører til en Stats egne Affærer og burde ikke komme under den federale Myndigheds Opsyn. Polygamispørgsmaalet burde ikke have nogen Vægt med Hensyn til Utahs Optagelse, da det ikke nævnes i dets Konstitution og vilde der-

for ikke henhøre til Statens Politik. Kongressen vilde ikke erklære Polygami lovlig fordi den optog Utah som en Stat, thi den foreslaaede Stat har ikke selv anerkjendt det.

Vi have ingen Ide om, at nogen af disse Forslag ville blive vedtagne, men vi have hentydet til dem for at vise, hvad Betydning de vilde have paa vore lokale Affærer. Republikanerne vilde ikke gjøre noget, som kunde udlægges at være til Gavn for Utah, thi Fiendskab mod Mormonerne er en af Hovedartiklerne paa deres politiske Varelager, og Demokraterne tør ikke, fordi de frygte, at man skulde udslynge mod dem den frygtelige men urimelige Beskyldnig, at de have antaget sig Mormonernes Sag og lefle med Polygamiet.

Deseret News.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetslob.

(Fortsat fra Side 93).

Omtrent ved denne Tid blev det anti-polygamistiske Lovforslag vedtaget af Kongressen. Alt dette gjordes, medens det, som Mormonerne havde gjort, var klart i Erindringen! De havde ikke alene trofast tjent Regjeringen med at beskytte Overlands Posten fra Indianernes Rovbegjærlighed, men deres udvalgte Senatorer vare endogsaa lige nu ifærd med at banke paa det nationale Capitoliums Dør for at faa Utah indladt som en Stat i Unionen.

Det er her ganske i sin Orden at sige, at Oberst Conner dengang udlagde det som sin Mission, at han skulde omstøde Folkets oprettede Skikke, og han tabte ingen Tid, før han begyndte at udføre sin „Pligt", Ved at udgive et Blad i Camp Douglas, og ved forenet Handling med Fællesdommerne bidrog han meget til at styrke det afgjorte Angreb, som nu gjordes paa Mormonernes Religion i Almindelighed og paa Brigham Young i Særdeleshed.

Den naturlige Virkning af dette Angreb var, at der holdtes en stor protesterende Forsamling i Tabernaklet den 3die Marts 1863, af hvilken indsendtes paa en begejstret Maade en Ansøgning til Regjeringen om at forflytte disse altfor nidkjære og stridslystne Embedsmænd. En Komite blev beskikket til at gaa til Guvernør Harding og Dommerne Waite og Drake og forlange disse til at indsende deres Resignation. De afsloge at gjøre dette, og Ansøgningen blev sendt til Præsident Lincoln. En Ansøgning af en modsat Beskaffenhed blev ogsaa skreven og undertegnedes af Oberst Connor og hans Officerer, og medens man afventede Præsidentens Svar, var det adskillige Gange nær kommen til et Sammenstød mellem Soldaterne og Folket. Omtrent paa denne Tid blev Brigham Young arresteret under Civil-Proces for Polygami-Overtrædelse; men da Grandjurien afslog at erklære ham skyldig, blev der ikke Noget af Sagen. Folket blev et Par Gange helt foruroliget, hvilket bidrog til at bryde Tidens Ensformighed. Den ene Gang var det foraarsaget ved en Bevægelse fra Camp Douglas for at arrestere flere fremragende Borgere, hvorved i Nattens Stilhed enhver kaldtes til Vaaben; den anden Gang var det, da Oberst Connor erholdt sin Udnævnelse til Brigade General for hans Tapperhed i det nylig afholdte Felttog

imod Indianerne. Ved Midnatstid fik hele Lejren Luften til at runge med Kanonade, Geværsalver og Musik for at højtideligholde denne Begivenhed. Endskjønt denne underlige Fremgangsmaade fyldte Byen med Skræk og atter i stor Hast bragte Borgervæbningen paa Benene, kan man neppe nu paa en passende Maade se denne Sag an med nogen som helst dadlende Dom. Soldaten i Lejren tænkte kun at ville paa en betegnende Maade vise, hvor højt de skattede den Ære, som var bleven deres Oberst tildelt, og den rødmende Oberst, kan man sagtens tænke, blev saa overvældet, at han i sin Blufærdighed slet ingen Tanke havde om den Allarm, som denne støjende Demonstration udspredte i den nærliggende By. En kort Tid derefter bleve Guvernør Harding, Secretary Fuller og Dommer Kinney afskedigede, og herved kom en bedre Tingenes Orden istand imellem Camp Douglas og Byen. James Duane Doty blev beskikket til at tage Guvernør Hardings Plads, og det kan med Sandhed siges, at han var en udmærket og vel anset Guvernør. Amos Reed blev beskikket til at indtage den afgaaende Secretærs Plads, og John Titus blev beskikket til Overdommer.

XXIV Kapitel.

Utah og Syden forenet i den republikanske Platform. Joseph Smiths mærkværdige Profeti. Mormonernes Fædrelandskjærlighed. Utah holder sig nøjtral i Striden. Brigham Youngs Dom om Broderkrigen.

Brigham Young havde ikke til nogen Tid under Utah Krigen talt som en Mand, der havde Uret; men som den store Leder af et Folk, der forsvarer en konstitutionel Sag. Og om end det lignede en skarp Irettesættelse til hele de Forenede Stater, var han paa Grund af sin Forvisning om guddommelig Hjælp frimodig nok til at gjøre det, og heri fremviste han en ægte apostolisk Handlemaade. I kommende Generationer vil det omtales som et af Historiens Undere. Man vil ikke sige, at Utah Krigen havde sin Oprindelse i noget saa latterligt som nogle faa Bøgers Opbrændelse; men den vil blive betragtet som et storartet Forsvar af Staternes Rettigheder og Selv-Regjerings Principerne. Efterat Mormonerne havde prøvet deres konstitutionelle Sag, læg Mærke til hvor snart den blev til et nationalt Stridsspørgsmaal, hvori hele de Forenede Stater indvikledes. Tilsyneladende havde det ikke noget at gjøre med Mormonspørgsmaalet; men i Virkeligheden var det selve Kjærnen deri. Sagen udtrykkes paa en slaaende Maade i Mormonernes Læresætning: „Dommen skal begynde i Herrens Hus."

Kort efter Utah Krigen blev sluttet, og medens Tropperne, som vare sendte for at erobre Mormon Riget, endnu i vanærende Utilfredshed laa i Camp Floyd, kom det til et stort Udbrud imellem Norden og Syden. Det var som om den højere Magt, der raader over de nationale Begivenheder, hvilken Amerikanerne saa træffende kalde „Skjæbnen," havde hurtigt udarbejdet to berømte Exempler det ene efter det andet. Først var der det vigtige nationale Spørgsmaal, som laa skjult i Mormonspørgsmaalet, og dernæst det selvsamme Spørgsmaal, der gjennem hele Unionen foraarsagede en af de frygteligste Borgerkrige, som Verden har nogen Tid seet. Det var et og det samme Stridsspørgsmaal i begge Tilfælde. Striden dreiede sig om det Grund-Spørgsmaal: „Har Staterne og Territorierne Ret til selv at udvikle deres respective Borger Samfund og have sine egne sociale og hjemlige Institelser, Forordninger og Anstal-

ter, for hvilke de kun ere ansvarlige til den federale Regjering eller en Afdeling af Staterne og det kun, som deres Afgjørelse stemmer med den originale Forenings Overenskomst. Det var Utah, som aabnede det store Stridsspørgsmaal lige fra dets første Principper. Det var et Stridspunkt, der optoges af Norden og Syden og gav forøget Kraft og overmenneskelig Hidsighed til Borgerkrigen. Det var et mere radikalt Stridsspørgsmaal i Dag, end det var, da Richmond faldt; det er et Stridspunkt, som neppe vil blive løst paa en tilfredsstillende Maade i det nittende Aarhundrede. Med Undtagelse af Slave Spørgsmaalet og Fraskillelses Politiken stod Syden paa det samme Standpunkt, som Utah kort forud havde indtaget, Sandt nok det var ikke dens Agt at følge et Exempel, der var sat den af Utah, for gamle og mægtige Stater, som havde holdt den første Rang i Unionen fra selve Nationens Grundlæggelse, vilde ikke tage Utah for et Mønster. Dog selve denne Kjendsgjerning og det storartede Skue, der frembødes ved Nordens og Sydens Kamp paa Liv og Død, viser hvor rodfæstet den Sag var, som Utah forsvarede, og hvor svanger hine Tider vare med et stort nationalt Spørgsmaal; og ydermere, naar vi saaledes betragte det, staar Brigham Young ikke alene retfærdiggjort, men hans Handlemaade tiltrækker sig stor Beundring, for han ledte sit Folk sikkert gjennem denne Strid uden Oprør·

Her komme vi til selve Hjærtet i Mormonernes Politik og dens Øjemed. Der findes ikke Spor af Oprør i den. Det, som de kæmpe for er indenfor Unionens Omraade. Der er en Profeti blandt Mormonerne, hvori der siges, at de ere bestemte til at frelse Unionen og bevare Konstitutionen. Den ytredes af Joseph Smith, og for de sidste tredive Aar har Brigham Young været dens praktiske Fortolker. Norden, som ved den republikanske Sejr var kommen til Magten, indtog overfor Syden den samme Holdning som Buchanans Administration havde overfor Utah. Den iøjnefaldende Lighed mellem de to Tilfælde var saa slaaende. at Utah og Syden forenedes i Chicago Platform, der bragte det republikanske Parti Embedernes Bestyrelse. Slaveri og Polygami — „Barbarismens Tvilling-Levninger" — bleve gjorte til Hjørnestenene i Republikanismens Grundvold. Dog var ingen af disse Stridens virkelige Grund; thi den existerer endnu, og nogle af vor Tids indsigtsfulde Mænd tro, at den vil tilsidst blive gjenaabnet i en Revolution, som vil blive saa almindelig, at enhver Mand i Amerika vil blive indviklet deri. Krigen mellem Norden og Syden kom. Mormonerne havde forkyndt den tredive Aar forud og havde publiseret den overalt baade i Amerika og Europa. Her er Joseph Smiths mærkværdige og forunderlige Profeti, der, omendskjøndt den er tildels opfyldt, endnu foreskygger fremtidige Begivenheder:

Aabenbaring givet den 25de December 1832. „Sandelig saa siger Herren angaaende de Krige, der om kort Tid ville komme, begyndende med Oprør i Syd Carolina, hvilket vil tilsidst ende med mange Sjæles Død og Fordærvelse. Dagen vil komme, da Krig vil blive udøst over alle Nationer, begyndende paa dette Sted, thi se, de sydlige Stater skulle adskille sig fra de nordlige Stater og rejse sig imod dem, og de sydlige Stater skulle kalde paa andre Nationer, endogsaa paa den Nation, som kaldes Storbritanien, og de skulle ogsaa kalde paa andre Nationer for at forsvare sig mod andre Nationer, og saaledes vil Krig blive udøst paa alle Nationer. Og det skal skee

efter mange Dage, at Slaverne skulde rejse sig op imod deres Herrer, som skulle blive opstillede og indøvede for Krig. Og det skal ogsaa ske, at Landets Overblevne, som ere efterladte, skulle opstille sig til Slag og blive overordentlig vrede og skulle plage Hedningerne med en svar Plage, og saaledes formedelst Sværdet og Blodsudgydelse skulle Jordens Indbyggere sørge; og ved Hungersnød og Plager og Jordskjælv og Himlens Torden og de voldsomme og stærke Lyn tillige skulle Jordens Indbyggere komme til ot føle Herrens Vrede og Harme samt den Almægtige Guds tugtende Haand, indtil den besluttede Ødelæggelse har tilintetgjort alle Nationer; og Raabet af de Hellige og de Helliges Blod om Hævn over deres Fjender skal ophøre at komme fra Jorden op for den Herre Zebooths Øren. Derfor staar paa hellige Steder og bevæges ikke indtil Herrens Dag kommer; thi se den kommer snart, siger Herren. Amen!

I denne Strid mellem Norden og Syden fik Utah en Lejlighed til ved sin Opførsel mere fuldkomment at betegne sin Stilling, og Mormonlederne til at vise deres Oprigtighed i et konstitusionelt Stridspunkts Behandling. De havde nu en Lejlighed til for hele Verden at vise et Exempel paa Tro eller Troløshed mod Unionen og Republikkens Grundsætninger, dog maatte dette gjøres fra deres eget Standpunkt og i Overensstemmelse med deres forrige Handlinger.

Norden og Syden havde en lignende Lejlighed. De vare forenede imod Mormonerne, men nu vare de ifærd med at afgjøre imellem sig selv det samme vigtige Spørgsmaal. Norden holdt fast ved Unionen, men førte Krig mod Staternes særegne Rettigheder til Gunst for den nationale Ide, som tilsidst har meget nær opnaaet at centralisere i den federale Regjering de Rettigheder og den Magt, som oprindelig tilhørte de enkelte Stater. Denne Centralisation er stik modsat den republikanske Aand. Paa sin Side begik Syden den nationale Forbrydelse at skille sig fra Unionen, dog opholdt den paa en konsekvent Maade de enkelte Staters Ret til Selvstyrelse, uden hvilken den republikanske Konfederation er kun en Komedie. Utah holdt sig ude af Striden og holdt hverken med Norden eller Syden, men var dog tro mod Unionen og Konstitutionen. Utah troede nemlig, at hverken Norden eller Syden havde ganske Ret. Norden havde Uret i den første Krig mod selve Republikkens Principper og imod Staternes hjemlige Anordninger, som vare i Kraft da hine indgik i Unionen, og Syden havde endnu større Uret i at skyde paa det nationale Flag og skille sig fra Unionen. Utahs Opførsel afgav et bedre Exempel end de andre Stater og Territorier og var mere i Overensstemmelse med Nationens Konstitution og Forenings-Pagt.

Brigham Youngs Dom angaaende Broderkrigen oplyses paa en slaaende Maade i det meget udbredte anti-mormonske Rygte om, at han skulde have ladet Regjeringen vide i et meget tydeligt Sprog, at han vilde „se den i Hades først, før en Mand skulde marschere fra Utah for at hjelpe til med Oprørets Undertrykkelse."

(Fortsættes.)

Sandhed.

O sig, hvad er Sandhed? Den ædleste Skat,
Der ej kjøbes for Rigdom og Guld.
Naar Tronerne synke i Glemselens Nat,
Og Fjenden berøves sin Vælde saa brat,
Vor Jord skal af den vorde fuld.

Ja sig, hvad er Sandhed? Den skjønneste Dyd,
Hvilken Guder og Folk kunne naa.
Den findes i Havet, paa Bjærg og i By,
Den straaler fra Stjernernes Hære i Sky —
Enhver den som Bytte kan faa.

Tyrannernes Septer skal brydes i Hast,
Naar de kjæmpe mod Friheb og Ret;
Men Sandhedens Pille bestandig staar fast,
Dens Grundvold ej rokkes — dens Anker ej brast,
Dens Kjæmper ej kues saa let.

Saa sig, hvad er Sandhed? Fra først og til sidst
Den er Summen af Alt, som bestaar.
Skjønt Himlen og Jorden ombannes, for vist
Skal Sandheden stande og ej lide Brist —
Den sejrer og aldrig forgaar.

(Morgenstjernen.)

Nyheder fra Utah.

O. W. Warner skriver til Deseret News fra Moab, et nyt Settlement i Emory County, Utah, at Poppeltræer, som han plantede sidste Foraar ved at nedlægge Skud, ere nu 11 Fod høje, hans Vinranker voksede 20 Fod, og Græskarranker naaede 50 Fod. Frederick Powell, hans Nabo, avlede nogle uhyre store Græskar, et af disse var 6 Fod og 4 Tommer i Omkreds og vejede 138 Pund. Vandmelonerne opnaaede ogsaa en mageløs Størrelse, nogle vejede saa højt som 60 Pund. To Trediedele af Aaret haves ingen Frost der.

Indhold.

Tale af Moses Thatcher. . . . . . . 113.
Præsident Arthurs anti-mormonske Politik . . . . 117.
Nyheder fra Utah . . . . 119.
Redaktionsbemærkninger:
Præsident Niels Wilhelmsens Grav 120.
Korstogets Beskaffenhed . . . . 121.
Lovforslag for Utah . . . . 122.
Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb . . . . 124.
Sandhed . . . . 128.
Nyheder fra Utah . . . . 128.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.